

821.111(419)
M 91

C 1245445

СЪЮ МУРКРОФТ

Любовни
мисли
на
Ръждво

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОГО ЛЕВА

Розділ п'ятий

Хай як сильно Медді ображалася, аж до наступного ранку вона особливо не шкодувала, що відпустила Рафа. Коли Руті не вийшла з кімнати, Медді зазирнула туди й побачила, що вона плаче.

Вражена побаченням, вона видихнула:

— О, Руті...

З-поза неї визирнула Лайла.

— Що з бабусею Руті?

Її маленька фігурка прослизнула у двері повз Медді. Руті вмить витерла очі.

— Просто кашляю, — бадьоро сказала вона Лайлі. — У тебе теж сльозяться очі, коли кашляєш? Мої сльозяться.

Кашель був звичним для Руті, тож Лайлу це заспокоїло, і вона стрибками перетнула килим і розпростерла рученята для обіймів так широко, як тільки змогла.

— О. Виглядає, наче ти плачеш.

«О» та «Ура» складали значну частину Лайлиного словника.

Натягуючи на обличчя усмішку, Руті сказала:

— Чому б то я плакала? Як думаєш, що ви робитимете сьогодні в школі?

Лайла засяяла.

— Читатимемо вголос свої рядки для вертепу. Я буду зірочкою, — вона розпростерла руки і ноги, аби продемонструвати свою зірку. — Я кликатиму всіх іти за мною, — розповідала вона з самовдоволенням виглядом. — Янголи не можуть казати свої слова, поки я не поведу волхвів до хліва.

Рада, що Руті заспокоїла Лайлу, не викликаючи зайвих запитань, Медді погладила дівчинку по голові.

— Попрощайся з бабусею Руті й бери своє пальто. Час іти на автобус.

— Бувай, бабусю Руті, — Лайла підставила Руті личко для поцілунку і сама поцілувала її у м'яко помережану зморшками щоку, й пострибала з кімнати.

Медді обережно оглянула Руті.

— Скоро повернуся, — м'яко сказала вона.

Без Лайлиного прискіпливого погляду усмішка Руті випарувалася, але вона кивнула.

Медді зазвичай насолоджувалася вранішньою прогулянкою вигином Ювілейної вулиці. Лайла підстрибувала, захоплена новим днем, показуючи на перші різдвяні гірлянди, що з'являлися на будинках, і роздумуючи над тим, коли її подруга Місті, що жила неподалік у Торнгемі, принесе їй до школи запрошення на День народження. Попри залученість у розмові, Медді відчувала розпач

Руті, як свій власний. А може, це тягар бабусиної образи заважав їй насолоджуватися завітками примерзлих до асфальту листків і постером на ліхтарі, що повідомляв про різдвяний ярмарок у залі «Герцога Бронте». Нельсонів пересип не мав громадського центру, тож суспільну роль виконував паб. Прибудова була частиною бізнес-плану власників, Каза та Олівера. Ця стратегія змусила замовкнути більшість тих, хто протестував проти прибудови, що перетворила готельчик у паб із багатим баром, рестораном та кількома гостьовими кімнатами.

— Можна нам піти на різдвяний ярмарок? — вимогливо попрохала Лайла із захватом в голосі.

— Це в кінці місяця, але хай лише спробують нас зупинити, — оголосила Медді.

На Нельсоновому пересипі любили Різдво. Був і забіг Санти вгору Довгим підйомом, і різдвяний ярмарок, і віночки на дверях, і досить гірлянд, щоб надати скелям постійного святкового ореолу. Щороку вони наче жили в сніговій кулі чи різдвяному календарі. На додачу до «Герцога Бронте», уже зодягнутого в різдвяні шати, сільський комітет розвішав ліхтарики вздовж Друді-роуд. У кількох обійстях, які вони бачили, гуляючи селом, уже прикрасили гірляндами садові дерева.

Лайла запищала.

— Он Джуд і Блейк. Можна я побіжу? — вона повернула рішуче, допитливе личко до Медді, як квітка, що бере все можливе від зимового сонця.

Медді усміхнулася.

— Спершу перевіримо дорогу... Гаразд, чисто, ходімо.

Вони поспішили через Друді-роуд до Елоїз, що стояла із Блейком і Джудом.

Лайла знову почала вихвалитися: «я-буду-зірочкою-у-вертепі». Однак Блейка і Джуда, здається, це не вразило так, як бабусю Руті.

Перш ніж посадити Лайлу у сріблястий автобус і помахати їй на прощання, Медді ще десять хвилин теревила з Елоїз. На прощання Лайла побіжно помахала їй у відповідь, не відриваючись від балаканини з друзями.

Елоїз, світле волосся якої виблискувало під різким зимовим сонцем, була закутана в чорне вовняне пальто.

— Як щодо кави у Ганні? Я би полазила крамниціями. Треба брати від життя максимум, поки вільна від дітей і собак.

Місцеві називали сусідній Ганстентон «Ганні».

Медді з жалем похитала головою. Їй треба було повернутися і подивитися, чи може вона залагодити все з Руті.

— Сьогодні не можу. Може, в суботу, якщо ти не проти, щоб Лайла пішла за компанію.

Елоїз кивнула.

— Чудово. Зі мною буде мала Дейзі. Подивимось, чи є вже ялинки. Я, певно, буду в такому ж захваті, як вони з Лайлою. Може, сходимо на Ганстентонський різдвяний фестиваль ближче до кінця місяця?

— Авжеж, — погодилася Медді. — Лайла вже питає про різдвяний ярмарок у «Герцогу». Можемо піти всі разом.

Пліч-о-пліч вони пройшли першу частину Друді-роуд, тоді маршрут Медді вивів її на Ювілейну вулицю. На ходу вона перевірила телефон. Раф Едмондс не відповів на її повідомлення чи голосову пошту, але, поспішаючи крізь морозний ранок, вона знову набрала його, аби сказати Руті, що їй вдалося. Знову автовідповідач.

«Падуби» привітали її з холоду віянням тепла, але Руті й досі залишалася у своїй кімнаті. Крізь привідчинені двері Медді могла розгледіти її нерухому постать у кріслі. Руті повернулася обличчям до вікна, хоча навряд чи могла побачити щось більше за силуети на світлі. Медді бадьоро крикнула: «Привіт!» і пішла готувати гарячий шоколад, упевнена, що як би сумно не було Руті, чашка гарячого напою допоможе.

Постукавши у двері бабусиної спальні за кілька хвилин, Медді побачила, що Руті сидить у тій самісінькій позі. Сльоза стікала по м'яко помережаній зморшкам щоці, а погляд був відсторонений, навіть як на неї. На колінах у бабусі лежала біло-блакитна коробка з-під сорочки.

Медді допитливо зиркнула, не пригадуючи, щоб бачила її раніше.

— Я принесла гарячий шоколад, — пробурмотіла вона.

Руті шморгнула носом, не озираючись.

— Дякую.

— Я знову спробувала додзвонитися Рафу, — продовжила Медді. — І досі без відповіді. Може, у нього зламався телефон.

— Цього ми вже не дізнаємося, еге ж? Якщо він не відповість і не повернеться, я впустила свій шанс, — скрушно мовила Руті.

Із завмиранням серця, Медді відставила дві чашки з гарячим шоколадом — одну вона зробила для себе, очікуючи, що Руті запросить її сісти на пуф перед трюмо і поговорити.

— У нас нема причин так думати, правда ж?

— А ще у нас нема причин думати інакше, — зауважила Руті з нехарактерним їй песимізмом.

Руті погладила коробку на колінах і поглянула на неї.

— Це Найджелові листи. Всі, які я зберегла, — її голос здригнувся. — Я більше не можу їх читати.

Від гіркоти у цих шести словах, можлива відповідь застрягла Медді у горлі, як жменя піску.

Руті підняла товсті окуляри й витерла очі. Від сліз її обличчя набрякло, наче тісто.

— Почитаєш мені? — прошепотіла вона.

Медді заклала.

— Ем... так, авжеж. Якщо хочеш.

— Так, будь ласка, — попросила Руті. — Але... — вона зиркнула на Медді з-під хвилі сивого волосся. — Не останню сторінку. Його тон завжди... дорослішав на останній сторінці.

Медді ледь не бовкнула «от чорт!», вжахнувшись на думку про читання вголос давнього любовного листа, що переростав у дорослий. Вона проковтнула ці слова спантеличення і ніяковості.

— Гаразд. Якийсь конкретний лист?

— Я не розберу, де який, — Руті відкрила коробку і втупилася у папери й конверти в хаотичній купі. — Просто вибери один. Але прочитай мені дату, щоб я приблизно знала, чого очікувати.

Медді затамувала подих і вийняла жовто-коричневий конверт, на звороті якого були слова «На службі її Величності».

— Тут в одному конверті є декілька, — вона вдивлялася в окремі зігнуті аркуші тонкого писального паперу всередині.

— Вибери будь-який. Я не тримала їх у порядку, — Руті нетерпляче ворухнула рукою і далі сиділа в тиші, поки Медді вибрала два блідо-блакитні складені разом аркуші.

Розгладивши папір, вона з'ясувала, що кожен із них з обох боків вкритий дрібненьким почерком із завітками.

Вона глянула наверх сторінки.

— 3 серпня 1984 року. Рік мого народження.

Руті кивнула.

— Він тоді вже покинув армію і здійснював нагляд за ремонтними ресурсами та запасами у великій компанії. Але все ще в Шотландії. Дітей влаштували в школу. Фіон було майже сім років.

Медді облизала губи, усвідомивши, скільки всього з історії Руті вона ще не знає.

— Найджел так і не повернувся в Олдершот?

Руті похитала головою.

— Він проходив кілька комісій із присвоєння звань, але жодна не увінчалася успіхом.

— Тож, до 1984-го ви були разом вже?.. — Медді спробувала згадати, чи Руті згадувала точну дату початку роману.

Руті наморщила чоло.

— Десь тринадцять років, але три з них ми не бачились.

Медді розгладила листа між пальцями і втупилася в нього, не читаючи старі, виведені кульковою ручкою лінії.

— Писати одне одному увесь той час? І ніколи не бачитися?

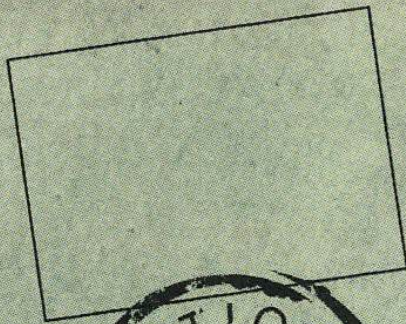
Погляд, який Руті звернула на Медді, вона сама назвала б «старомодним».

— Час від часу були візити.

— О, — Медді прокашлялася, не бажаючи вдаватися в подробиці того, що тоді відбувалося, і почала читати: — *Моя найдорожча, люба Руті.*

Несподівано вона відчула щемкий зв'язок із незнайомцем, який написав ці слова, і романом, що продовжувався, навіть коли Медді вже прийшла в цей світ.

— *У мене великі новини,* — продовжила вона, додаючи в голос захвату, аби відобразити підкреслення цих двох слів. — *Думаю, мене відправлять на ще один курс до Гілдфорда — лише двадцять п'ять хвилин потягом до тебе. Хочуть, щоб я дізнався про нову комп'ютерну систему. Мені трохи від цього зле, адже щоразу, як вони*

ISBN 978-966-448-372-5

9 789664 483725 >

starylev.com.ua